

Ročník 1974

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 21

Vydána dne 27. listopadu 1974

Cena Kčs 1,30

OBSAH:

113. Vyhláška federálního ministerstva financí, kterou se mění vyhláška ministerstva financí č. 95/1967 Sb., kterou se provádí zákon č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, ve znění vyhlášky č. 171/1973 Sb.
114. Vyhláška federálního ministerstva financí o vydání pamětních stříbrných padesátikorun k 100. výročí narození Janka Jesenského
115. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o řešení občanskoprávních sporů vznikajících ze vztahů hospodářské a vědeckotechnické spolupráce v rozhodčím řízení
116. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o postupu při šetření událostí na společných státních hranicích
117. Vyhláška ministerstva vnitra České socialistické republiky, kterou se stanoví kritéria pro posuzování písemností jako archiválií a podrobnosti skartačního řízení
118. Vyhláška ministerstva vnitra České socialistické republiky o podnikových archivech

113

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva financí

ze dne 22. listopadu 1974,

kteřou se mění vyhláška ministerstva financí č. 95/1967 Sb., kterou se provádí zákon č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, ve znění vyhlášky č. 171/1973 Sb.

Federální ministerstvo financí podle § 18 a 19 zákona č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, stanoví:

Článek I

Vyhláška ministerstva financí č. 95/1967 Sb., kterou se provádí zákon č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, ve znění vyhlášky č. 171/1973 Sb., se mění takto:

1. Čl. 7 zní:

„(1) Daň z obratu se odvádí:¹⁾

- a) jednou částkou za čtvrtletí,
- b) jednou částkou za měsíc nebo
- c) zálohovými pevnými částkami.

(2) Jednou částkou za čtvrtletí odvádí daň z obratu podnik s čtvrtletní daňovou povinností do

¹⁾ Úhradu záporných cenových rozdílů provádějí okresní finanční správy ve lhůtách stanovených pro odvod daně.

100 000 Kčs nejpozději do 15. dne po uplynutí čtvrtletí. Čtvrtletní daňová povinnost se vypočte na každý rok předem jako průměr skutečné daňové povinnosti (kompenzované o záporné cenové rozdíly) za bezprostředně předcházející čtyři čtvrtletí.

(³) Jednou částkou za měsíc odvádí daň z obrátu podnik s měsíční daňovou povinností do 200 000 Kčs (s výjimkou podniků uvedených v odstavci 2) nejpozději do 15. dne měsíce za předcházející měsíc. Měsíční daňovou povinností se rozumí průměr skutečné měsíční daňové povinnosti (kompenzované o záporné cenové rozdíly) za bezprostředně předcházející tři kalendářní měsíce.

(⁴) Zálohové pevné částky daně z obrátu odvádí podnik prostřednictvím příslušné pobočky Státní banky československé na podkladě převodních příkazů:

- a) dvakrát za měsíc u podniků s průměrnou měsíční daňovou povinností (odstavec 3) nad 200 000 Kčs do 2 000 000 Kčs,
- b) denně u podniků s průměrnou měsíční daňovou povinností (odstavec 3) nad 2 000 000 Kčs.

(⁵) Výši zálohových pevných částek stanoví okresní finanční správa po projednání s podnikem podle průměru za předcházející tři měsíce; přihlíží přitom k plánu daně z obrátu na příslušné čtvrtletí.

(⁶) Výši stanovených zálohových pevných částek daně z obrátu oznámí podnik pobočce Státní banky československé před počátkem splátkového období, na které jsou zálohy stanoveny. Převodní příkazy, označené slovem „přednostně“, (²) předkládá podnik pobočce Státní banky československé tak, aby je mohla zúčtovat na vrub jeho účtu nejpozději v den splatnosti. Splátkové období začíná u podniků, které odvádějí zálohové pevné částky denně (odstavec 4, písm. b)), šestnáctým dnem měsíce a končí patnáctým dnem následujícího měsíce.

(⁷) Podnik odvádějící daň z obrátu zálohovými pevnými částkami dvakrát za měsíc (odstavec 4 písm. a)) je povinen odvést první zálohu nejpozději poslední den v měsíci a druhou do 15. dne následujícího měsíce; zároveň s druhou zálohou je povinen provést vyrovnání daňové povinnosti.

(⁸) Podnik odvádějící daň z obrátu zálohovými pevnými částkami denně (odstavec 4 písm. b)) je povinen vyrovnat daňovou povinnost za předcházející měsíc nejpozději do 15. dne následujícího měsíce.

(⁹) Podnik je povinen vyrovnat samostatně bez ohledu na provedené zálohové platby nejpozději do 3 dnů:

- a) částku daně z obrátu uvedenou v dodatečném hlášení o dani z obrátu ode dne jeho předložení (odevzdání příslušné finanční správě nebo podání na poštu),
- b) dodatečně stanovenou daň³⁾ ode dne, kdy o ní byl zpraven,
- c) zvýšení daně ode dne doručení rozhodnutí o zvýšení daně.

(¹⁰) Nedoplatek zjištěný při ročním vyúčtování vyrovná podnik nejpozději do 30. ledna běžného roku samostatným převodním příkazem.

(¹¹) Přeplatek na dani vrátí okresní finanční správa podniku na jeho požádání; jinak jej použije k úhradě povinnosti na dani z obrátu.“

2. Čl. 8 zní:

„(¹) Podnik je povinen předkládat okresní finanční správě hlášení o dani z obrátu ve dvojím vyhotovení na předepsaném tiskopisu⁴⁾ nejpozději do 15. dne každého měsíce za bezprostředně předcházející měsíc. Negativní hlášení se nepředkládá.

(²) Podniky s průměrnou čtvrtletní daňovou povinností do 100 000 Kčs (čl. 7 odst. 2) předkládají hlášení o dani z obrátu nejpozději do 15. dne po uplynutí každého čtvrtletí.

(³) Zjistí-li podnik dodatečně, že podané hlášení je nesprávné nebo neúplné, je povinen neprodleně podat okresní finanční správě dodatečné hlášení ve dvojím vyhotovení na předepsaném tiskopisu výrazně označeném jako hlášení dodatečné s udáním období, kterého se týká. V dodatečném hlášení se uvedou pouze rozdíly proti původně podanému hlášení.

(⁴) Po skončení kalendářního roku předloží podnik do 27. ledna okresní finanční správě roční vyúčtování daně z obrátu na předepsaném tiskopisu. Vyúčtování předloží podnik i za část roku, jestliže byl během roku sloučen s jiným podnikem, rozdělen nebo zrušen. V těchto případech podnik podá vyúčtování nejpozději do 27. dne po uplynutí měsíce, ve kterém ke změnám došlo.“

3. Čl. 11 zní:

„(¹) Zvýšení daně (penále)⁵⁾ za každý den prodlení činí 0,05 % z dlužné částky, nejméně však 100 Kčs. Zvýšení daně okresní finanční správa předepíše:

- a) podniku, který odvádí daň jednou částkou (čl. 7 odst. 2 a 3), neuhradí-li daňovou povinnost do 15. dne následujícího měsíce,

¹⁾ § 7 vyhlášky generálního ředitele Státní banky československé č. 85/1966 Sb., o platebním styku a zúčtování na účtech organizací.

³⁾ § 8 odst. 2 zákona č. 73/1952 Sb., o dani z obrátu.

⁴⁾ Pokyny federálního ministerstva financí pro vyplňování hlášení o dani z obrátu z 29. ledna 1973 čj. VI/2-900/73 uveřejněné ve Finančním zpravodaji č. 4/1973.

⁵⁾ § 14 odst. 1 zákona č. 73/1952 Sb., o dani z obrátu.

- b) podniku, který odvádí daň z obratu zálohovými pevnými částkami, jestliže nedodrží stanovené splátky nebo stanovené lhůty (čl. 7 odst. 4 a 7),
- c) podniku, který odvádí daň z obratu zálohovými pevnými částkami, jestliže nevyrovná rozdíl mezi úhrnem zálohových plateb a daňovou povinností za předcházející měsíc (čl. 7 odst. 7 a 8),
- d) podniku, jemuž byla dodatečně stanovena daň, počínaje 16. dnem následujícím po měsíci (čtvrtletí), ve kterém byla zkrácena daň; byla-li daň stanovena na podkladě dodatečného hlášení o dani z obratu, snižuje se zvýšení daně na polovinu,
- e) podniku, který do 30. ledna běžného roku neuhradí nedoplatek na dani zjištěný při ročním vyúčtování (čl. 7 odst. 10),
- f) podniku, který neuhradí včas zvýšení daně [čl. 7 odst. 9 písm. c)],
- g) podniku, který neoprávněně nakoupil za maloobchodní ceny výrobky, u nichž došlo k převý-

šení velkoobchodních cen nad maloobchodními cenami a neodvedl rozdíl [čl. 10 odst. 8 písm. c)] počínaje 16. dnem následujícím po měsíci (čtvrtletí), ve kterém došlo k nákupu.

[2] Zvýšení se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po splatnosti až do dne zaplacení včetně.

[3] V případech, kdy celkové zvýšení, týkající se všech plateb daně na úhradu jedné daňové povinnosti, nedosahuje Kčs 100,—, předepisuje se částka Kčs 100,— podle odstavce 1 jen jednou.“

4. Čl. 12 se vypouští.

5. Dosavadní čl. 13 se označuje jako čl. 12.

Článek II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1975.

První náměstek ministra:

Ing. Zámečník v. r.

114

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva financí

ze dne 20. listopadu 1974

**o vydání pamětních stříbrných padesátikorun k 100. výročí narození
Janka Jesenského**

Federální ministerstvo financí podle § 3 odst. 2 zákona č. 41/1953 Sb. a na základě § 2 odst. 2 vládního nařízení č. 35/1954 Sb., o pamětních mincích, vyhláší:

§ 1

(1) K 100. výročí narození slovenského básníka Janka Jesenského se vydávají pamětní stříbrné padesátikoruny.

(2) Pamětní stříbrné padesátikoruny se razí ze slitiny o 700 dílech stříbra a 300 dílech mědi. Hrubá váha padesátikoruny je 13 g. Při ražbě je povolena odchylka nahoru i dolů v hrubé váze 10/1000 a v obsahu stříbra 5/1000. Průměr padesátikoruny je 31 mm, její hrana je hladká s opakujícím se vlisem vlnovky a hvězdičky.

(3) Na lici pamětní stříbrné padesátikoruny je státní znak Československé socialistické republiky, v opise zleva v neuzavřeném kruhu je název státu „ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA“. Označení hodnoty „50 Kčs“ je umístěno ve dvou řádcích uprostřed pod státním znakem. Pod zkratkou „Kčs“ je stylizovaný lipový lístek.

(4) Na rubu pamětní stříbrné padesátikoruny je portrét Janka Jesenského. Jeho jméno „Janko Jesenský“ je umístěno v opisu vlevo od portrétu. Vpravo od portrétu jsou v opisu letopočty „1874—1974“. Autorem návrhu na pamětní stříbrnou padesátikorunu je akademický sochař Jaroslav Štursa, jehož značka „Š“ je umístěna pod portrétem.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. Lér, CSc. v. r.

115

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 15. listopadu 1974

**o Úmluvě o řešení občanskoprávních sporů vznikajících ze vztahů hospodářské
a vědeckotechnické spolupráce v rozhodčím řízení**

Dne 26. května 1972 byla v Moskvě podepsána Úmluva o řešení občanskoprávních sporů vznikajících ze vztahů hospodářské a vědeckotechnické spolupráce v rozhodčím řízení.

President republiky Úmluvu ratifikoval a ratifikační listina byla uložena v sekretariátu Rady vzá-

jemné hospodářské pomoci, deponitáře Úmluvy, dne 2. srpna 1974.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku VIII dnem 13. srpna 1973 a pro Československou socialistickou republiku dnem 31. října 1974.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

Ú M L U V A

**o řešení občanskoprávních sporů vznikajících ze vztahů hospodářské
a vědeckotechnické spolupráce v rozhodčím řízení**

Vlády Bulharské lidové republiky, Maďarské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Mongolské lidové republiky, Polské lidové republiky, Rumunské socialistické republiky, Svazu sovětských socialistických republik a Československé socialistické republiky,

vedeny snahou zabezpečit příznivé právní podmínky pro další prohloubení a zdokonalení vzájemné hospodářské a vědeckotechnické spolupráce,

vycházejíce z toho, že náležité řešení sporných otázek vznikajících v průběhu uskutečňování této spolupráce napomáhá jejímu úspěšnému rozvoji,

berouce v úvahu, že rozhodčí soudy v jejich státech se v praxi osvědčily jako účinný nástroj pro rozhodování sporů souvisejících se zahraničně obchodními operacemi, a

usilující o ještě širší využití těchto rozhodčích

soudů jejich pověřením k projednávání občanskoprávních sporů vznikajících ze vztahů ohledně všech druhů hospodářské a vědeckotechnické spolupráce,

dohodly se na tomto:

Č l á n e k I

(1) Všechny spory mezi hospodářskými organizacemi vyplývající ze smluvních a jiných občanskoprávních vztahů, vznikajících mezi nimi v průběhu hospodářské a vědeckotechnické spolupráce smluvních států této úmluvy, budou rozhodovány v rozhodčím řízení s vyloučením pravomoci státních soudů v těchto sporech.

(2) Za vztahy uvedené v odstavci 1 se považují vztahy z kupních smluv, ze smluv o specializaci a kooperaci výroby, ze smluv o dílo, ze smluv o pro-

vedení stavebních, montážních, projekčních, výzkumných, vědeckobadatelských, projekčně konstruktérských a experimentálních prací, ze smluv o poskytování přepravních, zasilatelských a jiných služeb, jakož i jiné občanskoprávní vztahy, vznikající v průběhu hospodářské a vědeckotechnické spolupráce mezi smluvními státy této úmluvy.

[³] Za hospodářské organizace ve smyslu této úmluvy se považují podniky, trusty, sdružení, kombináty, hlavní správy hospodářící podle chozrasčotu, jakož i vědeckovýzkumné ústavy, projekčně konstrukční kanceláře a jiné organizace podobného druhu, které jsou subjekty občanského práva a mají sídlo v různých smluvních státech této úmluvy.

Článek II

[¹] Spory uvedené v článku I budou projednávány u rozhodčího soudu zřízeného při obchodní komoře ve státě žalované strany nebo — podle ujednání stran — v třetím smluvním státu této úmluvy.

[²] V těch případech, kdy ve smluvních státech této úmluvy působí pro projednávání určitých kategorií sporů specializované rozhodčí soudy, budou se projednávat takové spory na základě vzájemné dohody stran těmito rozhodčími soudy.

[³] Vzájemná žaloba a nárok uplatněný k započtení, které vyplývají z téhož právního vztahu jako hlavní žaloba, podléhají projednání u rozhodčího soudu, u něhož se projednává základní žaloba.

Článek III

[¹] Rozhodčí soudy nemají pravomoc projednávat nároky na uzavření smlouvy nebo na přijetí jednotlivých smluvních podmínek.

[²] Ustanovení odst. 1 se netýká pravomoci rozhodčího soudu, pokud jde o projednávání nároků poškozené strany na zaplacení penále stanoveného za porušení smlouvy o uzavření budoucí smlouvy, nebo na náhradu škod způsobených takovým porušením.

Článek IV

[¹] Rozhodnutí rozhodčích soudů uvedených v článku II odst. 1 jsou konečná a závazná. Strany je plní dobrovolně.

[²] Tato rozhodnutí se považují za uznaná bez dalšího řízení a budou vykonána v kterémkoli smluvním státu této úmluvy tímž způsobem jako pravomocná rozhodnutí státních soudů státu, v němž má být rozhodnutí vykonáno.

[³] Pokud jde o smíry, potvrzené rozhodčím soudem, použije se přiměřeně ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku.

[⁴] Ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku se týkají i rozhodnutí specializovaných rozhodčích soudů uvedených v článku II odst. 2 této úmluvy,

jakož i smírů potvrzených specializovaným rozhodčím soudem, pokud se nepředvidá něco jiného v právním řádu státu, kde má sídlo takový rozhodčí soud.

[⁵] Rozhodnutí rozhodčích soudů uvedených v článku II a smíry potvrzené těmito soudy, nesplněné dobrovolně, mohou být předloženy k nucenému výkonu v průběhu dvouleté lhůty. Tato promlčecí lhůta se počítá ode dne doručení rozhodčího nálezu straně žádající o výkon a při zaslání nálezu poštou — od data razítka poštovního úřadu o přijetí doporučeného dopisu k odeslání. V případě smíru se uvedená lhůta počítá ode dne uzavření smíru.

Článek V

[¹] Výkon rozhodnutí rozhodčího soudu může být odepřen státním soudem země výkonu jedině v případě:

- a) jestliže rozhodnutí bylo vydáno s porušením předpisů o pravomoci, stanovených touto úmluvou, nebo
- b) jestliže strana, proti které bylo rozhodnutí vydáno, dokáže, že byla zbavena možností hájit svá práva v důsledku porušení pravidel rozhodčího řízení nebo v důsledku jiných okolností, které nemohla odvrátit a které jí bránily účastnit se jednání rozhodčího soudu a uvědomit rozhodčí soud o těchto okolnostech, nebo
- c) jestliže strana, proti níž bylo vydáno rozhodnutí rozhodčího soudu, dokáže, že rozhodnutí bylo zrušeno nebo jeho výkon pozastaven na základě vnitrostátních předpisů státu, v němž bylo vydáno.

[²] V případě odepření výkonu rozhodnutí rozhodčího soudu z důvodů uvedených v bodech a) a b) odstavce 1 tohoto článku, je strana, v jejíž prospěch bylo rozhodnutí vydáno, oprávněna předložit novou žalobu z téhož důvodu u příslušného orgánu v tříměsíční lhůtě, počítané ode dne, kdy usnesení o odepření nabylo právní moci.

Článek VI

[¹] Na otázky upravené touto úmluvou se nepoužije ve vztazích mezi jejími smluvními státy ustanovení dvoustranných a mnohostranných úmluv, jimi dříve uzavřených, s výjimkou úmluv, podle kterých určité kategorie občanskoprávních sporů patří do výlučné pravomoci určitých orgánů.

[²] Této úmluvy se rovněž nepoužije na občanskoprávní spory, které patří podle vnitrostátního zákona platného v době podepsání úmluvy do výlučné pravomoci soudních orgánů nebo jiných státních orgánů.

Článek VII

Tato úmluva se netýká případů, které se jednávaly ke dni, kdy úmluva vstoupí v platnost.

Článek VIII

[1] Tato úmluva bude ratifikována státy, které ji podepsaly. Ratifikační listiny se předávají do úschovy sekretariátu Rady vzájemné hospodářské pomoci, který je depozitářem této úmluvy.

[2] Tato úmluva vstoupí v platnost devadesátý den počítáno ode dne, kdy byla předána depozitáři pátá ratifikační listina.

[3] Pro státy, jejichž ratifikační listiny budou předány do úschovy depozitáři po vstupu úmluvy v platnost, vstoupí úmluva v platnost devadesátý den ode dne, kdy byly předány ratifikační listiny depozitáři.

Článek IX

[1] Se souhlasem smluvních stran této úmluvy mohou k této úmluvě po jejím vstupu v platnost přistoupit jiné státy tím způsobem, že předají depozitáři listinu o přístupu. Přístup se považuje za platný po uplynutí devadesáti dní ode dne, kdy depozitář obdrží poslední zprávu o souhlasu s přístupem.

[2] Stát, který přistoupí k této úmluvě, uvědomí depozitáře o tom, který rozhodčí soud v jeho státě, odpovídající rozhodčímu soudu uvedenému v článku II odst. 1, bude projednávat spory uvedené v článku I této úmluvy.

Článek X

Každý smluvní stát této úmluvy může úmluvu vypovědět tím, že o tom uvědomí depozitáře. Výpověď nabývá účinnosti po 12 měsících ode dne, kdy depozitář obdržel toto oznámení. Vystoupení státu z úmluvy se nedotýká případů, které se projednávají podle této úmluvy ke dni, kdy výpověď nabude účinnosti.

Článek XI

Depozitář vyrozumí neodkladně všechny státy, které tuto úmluvu podepsaly a které k ní přistoupily, o datu předání každé ratifikační listiny nebo každé listiny o přístupu do úschovy, o datu vstupu úmluvy v platnost, jakož i o jiných oznámeních podle této úmluvy.

Článek XII

Depozitář této úmluvy učiní příslušná opatření k registraci této úmluvy v sekretariátu Organizace spojených národů v souladu s její Chartou.

Článek XIII

Tato úmluva se předává do úschovy depozitáři, který rozešle náležitě ověřené opisy úmluvy státům, které úmluvu podepsaly a které k ní přistoupily.

Sepsáno v Moskvě dne 26. května 1972 v jednom vyhotovení v ruském jazyce.

116

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 18. listopadu 1974

**o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou
o postupu při šetření událostí na společných státních hranicích**

Dne 21. prosince 1973 byla v Praze podepsána smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o postupu při šetření událostí na společných státních hranicích.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny ve Vídni dne 17. září 1974.

Podle svého článku 16 odst. 2 Smlouva vstoupila v platnost dnem 16. listopadu 1974.

Český text Smlouvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

SMLOUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o postupu při šetření událostí na společných státních hranicích

Československá socialistická republika a Rakouská republika,

vedeny přáním ve vzájemné dohodě šetřit události na společných státních hranicích a podle možností takovýmto událostem předcházet,

se dohodly uzavřít tuto smlouvu.

Za tímto účelem jmenovali svými zmocněnci:
President Československé socialistické republiky

p. ing. Bohuslava Chňoupka,
ministra zahraničních věcí Československé socialistické republiky,

Spolkový president Rakouské republiky

p. Georga Schlumbergera,
mimořádného vyslance a zplnomocněného ministra Rakouské republiky v Československé socialistické republice,

kteří se po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, dohodli takto:

Článek 1

Smluvní státy budou usilovat o to, aby podle možností vhodnými opatřeními zabránily incidentům na společných státních hranicích, jakož i škodám, které by mohly vzniknout působením z výsostného území jednoho smluvního státu na výsostné území druhého smluvního státu (dále jen „události“).

Článek 2

Smluvní státy zřizují k šetření případných incidentů na společných státních hranicích, jakož i ke zjišťování škod vzniklých působením z výsostného území jednoho smluvního státu na výsostném území druhého smluvního státu Československo-rakouskou komisi k šetření událostí na společných státních hranicích (dále jen „Komise“).

Článek 3

(1) Komise je osmičlenná. Smluvní státy určí po čtyřech členech Komise, kteří tvoří delegaci příslušného smluvního státu; její členové se mohou dát zastupovat. Delegace mohou přizvat podle své potřeby experty a pomocné síly.

(2) Smluvní státy určí z řad členů svých delegací jejich vedoucí a zástupce.

(3) Smluvní státy si oznámí diplomatickou cestou jména vedoucích svých delegací a jejich zástupců.

(4) Smluvní státy hradí náklady svých delegací včetně nákladů na jimi přizvané experty a pomocné síly.

Článek 4

Komise se schází k mimořádným nebo řádným zasedáním.

Článek 5

(1) K mimořádným zasedáním se Komise schází na žádost jednoho z vedoucích delegací.

(2) Žádost se předává vedoucímu druhé delegace nejkratší cestou, pokud je to možné telefonicky. V žádosti se uvede podstata události a navrhně místo a doba setkání.

(3) Komise se sejde nejpozději do 24 hodin od přijetí žádosti.

Článek 6

(1) K řádným zasedáním se Komise schází nejméně jednou ročně, střídavě na výsostných územích smluvních států.

(2) Místo a doba setkání budou v těchto případech dohodnuty diplomatickou cestou.

Článek 7

Smluvní státy zabezpečí, aby všechny stopy a důkazy, které se vztahují k události, zůstaly zachovány.

Článek 8

(1) Komise je na žádost jedné z delegací povinna provést šetření na místě události. Komise, včetně expertů a pomocných sil, je oprávněna při plnění tohoto úkolu vstupovat na výsostné území smluvních států a vykonávat svoji činnost v kterékoliv denní, v případě potřeby i noční době.

(2) Komise, včetně expertů a pomocných sil, je přitom oprávněna překračovat státní hranice i mimo hraniční přechody určené pro veřejný cestovní ruch, a to za přítomnosti příslušného pohra-

ničního kontrolního orgánu druhého smluvního státu.

Článek 9

(1) Prvý den jednání mimořádného zasedání předsedá Komisi vedoucí delegace, na jehož žádost se Komise sešla. Prvý den jednání řádného zasedání předsedá vedoucí delegace smluvního státu, na jehož výsostném území se zasedání koná. Poté se předsednictví denně střídá.

(2) Komise si stanoví jednací řád. Jednacími jazyky jsou čeština nebo slovenština a němčina.

(3) O každém zasedání Komise se sepiše protokol v českém nebo slovenském a německém jazyku, a to ve dvou vyhotoveních, která podepíší vedoucí delegací.

(4) Delegace používají pečetidlo a razítko se znakem svého státu, názvem Komise a označením delegace.

Článek 10

(1) Komise využívá pro svá šetření a zjištění všechny důkazní prostředky, které jsou k dispozici, včetně podkladů předložených delegacemi.

(2) Delegace budou usilovat o to, aby podle povahy případu byla vzniklá škoda vyřízena smírnou cestou.

Článek 11

(1) Protokol musí obsahovat výsledky šetření a zjištění Komise, jakož i případné návrhy k zamezení událostí. Pokud by Komise nedosáhla jednomyslnosti, budou rozdílné názory uvedeny v protokole.

(2) Protokol se předkládá vládám smluvních států.

Článek 12

(1) Členové Komise, experti a pomocné síly mohou k plnění úkolů uvedených v článku 2 této Smlouvy bez vízové povinnosti, avšak s platným cestovním dokladem jednoho smluvního státu, na hraničních přechodech určených pro veřejný cestovní ruch překračovat státní hranice a zdržovat se po dobu plnění těchto úkolů na výsostném území druhého smluvního státu, jestliže se zúčastní:

- a) mimořádného zasedání a k překročení státních hranic dojde na hraničním přechodu označeném v žádosti,
- b) řádného zasedání a k překročení státních hranic dojde na hraničním přechodu a v době oznámených 24 hodiny předem vedoucímu delegace druhého smluvního státu.

(2) V případech, kdy se nepředpokládá bezvízový vstup podle odstavce 1, udělí smluvní státy za účelem účasti na zasedání členům Komise, ex-

pertům a pomocným silám neprodleně a bezplatně pro vstup a pobyt potřebná víza, má-li žadatel platný cestovní doklad druhého smluvního státu.

(3) Při překračování státních hranic podle článku 8 odstavce 2 této Smlouvy se nevyžaduje zvláštní povolení.

(4) Členové Komise, experti a pomocné síly mohou při plnění úkolů vyplývajících z této Smlouvy nosit na výsostném území druhého smluvního státu služební stejnokroj, nikoliv však zbraň.

Článek 13

(1) Členové komise, experti a pomocné síly nesmějí být na výsostném území druhého smluvního státu pro výkon úkolů vyplývajících z této Smlouvy stíháni ani po jejich skončení. Během pobytu na výsostném území druhého smluvního státu podmíněného těmito úkoly nesmějí být jakýmkoliv způsobem zadrženi nebo zatčeni; toto se nevztahuje na případy, budou-li přistiženi při spáchání úmyslného trestného činu, za který podle práva příslušného smluvního státu může být uložen trest odnětí svobody vyšší než pět let.

(2) Předměty nutné pro jejich osobní potřebu, jakož i materiál, vozidla, plavidla, nářadí, podklady, doklady a razítka, které mají s sebou, nesmějí být zabaveny.

(3) Smluvní státy se zavazují postarat se o osobní ochranu a fyzickou bezpečnost členů Komise, expertů a pomocných sil, jakož i o nedotknutelnost jejich podkladů, dokladů a razítek, které mají s sebou pro výkon své činnosti.

(4) Bude-li člen Komise nebo expert anebo pomocná síla jednoho smluvního státu při výkonu úkolů, kterými byl pověřen podle této Smlouvy, v důsledku nehody způsobené opatřeními druhého smluvního státu týkajícími se státních hranic usmrčen nebo zraněn, nebo bude-li věc, kterou má s sebou, poškozena nebo zničena, poskytne náhradu plné škody oprávněnému smluvní stát, který poškozeného vyslal, pokud poškozený nezavinil nehodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí; všechny ostatní otázky náhrady škody se řídí právem tohoto smluvního státu.

(5) Bude-li vůči jednomu ze smluvních států uplatněn nárok podle odstavce 4, vyrozumí o tom diplomatickou cestou druhý smluvní stát spolu s předáním podkladů, které má k dispozici. Druhý smluvní stát provede potřebná šetření a sdělí k tomu stejnou cestou v přiměřené lhůtě své stanovisko.

(6) Pokud smluvní stát poskytl podle odstavce 4 náhradu škody, odškodní ho druhý smluvní stát. Také za jiná plnění, která poskytl jeden smluvní stát v souvislosti s nehodou na základě právního nároku, mu poskytne druhý smluvní stát náhradu

za předpokladu, že poškozený nezavinil nehodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí.

Článek 14

(1) Materiál k provádění úkolů vyplývajících z této Smlouvy převážený z výsostného území jednoho smluvního státu na výsostné území druhého smluvního státu je osvobozen od všech dovozních a vývozních poplatků za předpokladu, že bude po provedení úkolů vyvezen zpět, ledaže by se zpětný vývoz neuskutečnil pro úplné opotřebení nebo zánik materiálu.

(2) Členové Komise, experti a pomocné síly mohou vzít s sebou pro svou osobní potřebu cestovní potřeby včetně potravin, nápojů, léků a tabákových výrobků bez dovozních a vývozních poplatků v množství přiměřeném délce pobytu na výsostném území druhého smluvního státu.

(3) Zboží, které podle odstavců 1 a 2 poplatkům nepodléhá, je osvobozeno od dovozních a vývozních zákazů a omezení.

(4) Smluvní státy vzájemně zajistí pro dovoz, vývoz a průvoz zboží potřebného k provedení úkolů

vyplývajících z této Smlouvy úlevy při celním projednávání a dohledu. Zejména může být upuštěno od vystavování celních dokladů.

Článek 15

Členové Komise, experti a pomocné síly jsou povinni zachovávat mlčenlivost podle příslušných předpisů smluvního státu, který je vyslal.

Článek 16

(1) Tato Smlouva bude ratifikována. Ratifikační listiny budou vyměněny ve Vídni.

(2) Tato Smlouva vstoupí v platnost šedesátý den po výměně ratifikačních listin a zůstane v platnosti po dobu jednoho roku. Pokud ji jeden ze smluvních států šest měsíců před uplynutím její platnosti nevypoví, prodlužuje se platnost Smlouvy vždy na další rok.

Na důkaz toho zmocněnci tuto Smlouvu podepsali a opatřili pečeti.

Dáno v Praze dne 21. prosince 1973 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za

Československou socialistickou republiku:

Chňoupek v. r.

Za

Rakouskou republiku:

Schlumberger v. r.

117

VYHLÁŠKA

ministerstva vnitra České socialistické republiky

ze dne 27. listopadu 1974,

**kteřou se stanoví kritéria pro posuzování písemností jako archiválií
a podrobnosti skartačního řízení**

Ministerstvo vnitra České socialistické republiky stanoví podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona České národní rady č. 97/1974 Sb., o archivnictví (dále jen „zákon“):

Oddíl 1

Kritéria pro posuzování písemností

§ 1

Základní ustanovení

(1) Pro posuzování toho, zda písemnosti mají vzhledem k svému významu historickému, politickému, hospodářskému nebo kulturnímu trvalou dokumentární hodnotu a jsou proto archiváliemi (§ 2

zákona), jsou rozhodující tato kritéria, popřípadě jen některá z nich: doba vzniku, obsah, původ a vnější znaky písemností.

(2) Při posuzování písemností podle předchozího odstavce se zejména přihlíží:

- a) pokud jde o obsah písemnosti, k hodnotě, rozsahu a koncentraci informací v ní obsažených, k průkaznosti a jedinečnosti písemnosti, jakož i k druhu, typu a tematice písemnosti,
- b) pokud jde o původ písemnosti, ke společenskému významu, funkci a postavení původce písemnosti,
- c) pokud jde o vnější znaky písemnosti, k výtvarné hodnotě, jazyku, písmu, psací látce, způsobu

vyhotovení, popřípadě k náležitostem písemnosti (pečeť, ochranný obal apod.).

{3} Podle doby vzniku nebo podle obsahu písemností lze za archiválie považovat zejména druhy písemností uvedené v příloze této vyhlášky.

§ 2

Uplatňování kritérií

Podle kritérií stanovených v § 1 se posuzují písemnosti ve skartačním řízení (§ 3) i mimo skartační řízení (§ 9 a 10).

Oddíl 2

Skartační řízení

§ 3

Obecná ustanovení

{1} Ve skartačním řízení se vyřazují písemnosti, které jsou nadále nepotřebné pro činnost státních orgánů a socialistických organizací (dále jen „organizace“). Tyto písemnosti se posuzují podle kritérií stanovených pro archiválie (§ 1). Písemnosti posouzené jako archiválie se odevzdají do archivní péče. Zničí se pouze písemnosti, které nemají trvalou dokumentární hodnotu jako archiválie.

{2} Organizace dbají, aby písemnosti vzniklé z jejich činnosti, popřípadě z činnosti jejich předchůdců, a to včetně došlých písemností, byly řádně vyřazovány podle zákona a této vyhlášky.

{3} Při zániku organizací přecházejí povinnosti dbát o vyřazení písemností ve skartačním řízení a další povinnosti stanovené v § 6 zákona na jejich právní nástupce, popřípadě na orgány pověřené likvidací organizací.

{4} Za řádné provádění skartačního řízení odpovídají vedoucí organizací, popřípadě jiní jejich pracovníci, kteří provádějí toto řízení z pověření vedoucích organizací.

{5} Písemností, které při skartačním řízení byly určeny ke zničení, lze použít pouze jako průmyslových surovin, pokud vzhledem k zvláštní povaze vyřazovaných písemností není stanoven jiný způsob jejich zničení.

§ 4

Skartační řády

{1} Příslušné ústřední orgány vydají se souhlasem ministerstva vnitra České socialistické republiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) a ve lhůtě s ním dohodnuté skartační řády pro sebe a své

přímo řízené složky, popřípadě dosavadní skartační řády upraví. Pro národní výbory vydá skartační řád ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvy (ústředními orgány státní správy), které řídí výkon státní správy v příslušném odvětví (úseku). Pro organizace a zařízení řízené nebo spravované národními výbory vydají se souhlasem ministerstva vnitra a ve lhůtě s ním dohodnuté skartační řády ministerstva (ústřední orgány státní správy), do jejichž působnosti náleží odvětví (úseky) řízené a spravované národními výbory.

{2} Skartační řád blíže upraví postup při vyřazování písemností v podmínkách odvětví řízeného příslušným ústředním orgánem nebo spadajícího do oboru jeho působnosti, popřípadě obsahuje též vzor skartačního návrhu (§ 7), vzor protokolu o skartačním řízení (§ 8) a jiné pomůcky pro provádění skartačního řízení.

§ 5

Skartační plány

{1} Nevydají-li ústřední orgány skartační plán jako součást skartačního řádu, jsou organizace povinny postupem stanoveným ve skartačním řádu upravit své dosavadní skartační plány a v případě, že skartační plán dosud nemají, jsou povinny jej sestavit. Skartační plány obsahují v souladu se spisovým plánem, popřípadě s jiným plánem uspořádání písemností, skartační lhůty pro jednotlivé druhy písemností, pokud nejsou stanoveny zvláštními předpisy,¹⁾ jakož i skartační znaky A, S, V pro písemnosti (odstavec 3).

{2} Skartační lhůty počínají běžet dnem 1. ledna následujícího roku po vyřazení písemností. Skartačními lhůtami se stanoví doba, po kterou písemnosti zůstávají uloženy v příslušných organizacích. Výjimečně mohou organizace, pokud písemnosti nezbytně potřebují pro svou činnost, skartační lhůtu prodloužit po předchozím projednání s příslušným archivním orgánem (§ 6).

{3} Skartační znaky označují jednotlivé písemnosti, které po uplynutí skartačních lhůt se ve skartačním řízení navrhnou k předání do příslušného archivu (skartační znak „A“) nebo k zničení (skartační znak „S“) anebo k posouzení, má-li se písemnost předat do archivu nebo má-li se zničit (skartační znak „V“).

§ 6

Archivní orgány

{1} Archivními orgány jsou archivy, které dohlíží na vyřazování písemností a přitom posuzují jejich trvalou dokumentární hodnotu,²⁾ popřípadě

¹⁾ Nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 153/1971 Sb., o informační soustavě organizací. Směrnice federálního ministerstva vnitra ze dne 23. prosince 1971, čj. SKÚ-207/1971 pro manipulaci a dopravu písemných a jiných materiálů obsahujících skutečnosti tvořící předmět státního, hospodářského a služebního tajemství, oznámené v části 6 Sbírky zákonů z r. 1972, aj.

²⁾ Ustanovení § 17 odst. 2, § 18 odst. 2, § 19 odst. 2, § 20 odst. 2 a § 21 odst. 2 zákona České národní rady č. 97/1974 Sb., o archivnictví.

jiné archivy pověřené posuzováním písemností,³⁾ a ministerstvo vnitra (odstavec 2).

[2] Ministerstvo vnitra dohlíží na vyřazování písemností a posuzuje přitom jejich trvalou dokumentární hodnotu, jde-li o skartační řízení u těch ústředních státních orgánů a státních a jiných socialistických organizací, které mají archivy zvláštního významu, jakož i v dalších případech, ve kterých si to vyhradí.⁴⁾

§ 7

Skartační návrhy

[1] Po uplynutí skartačních lhůt se provede skartační řízení.

[2] Organizace předloží příslušnému archivnímu orgánu návrhy na vyřazení písemností, které pro svoji další činnost nepotřebují (dále jen „skartační návrhy“). Skartační návrhy se předkládají archivnímu orgánu v pravidelných lhůtách s ním dohodnutých; nedojde-li k dohodě, určí lhůty archivní orgán.

[3] Ke skartačním návrhům organizace připojí seznamy všech písemností, které jsou předmětem skartačního řízení. Písemnosti jsou rozděleny do skupin podle skartačních znaků A a S; do těchto skupin organizace rozdělí též písemnosti označené skartačním znakem V (§ 5 odst. 3).

[4] Organizace mohou zřídit k vypracování skartačních návrhů skartační komisi; zvláštní předpisy o povinném zřízení skartační komise nejsou dotčeny.⁵⁾

§ 8

Dohled na vyřazování písemností

[1] Archivní orgán při dohledu na vyřazování písemností přezkouší návaznost skartačního návrhu na předchozí skartační řízení a zjistí stav péče o písemnosti a další předpoklady řádného průběhu skartačního řízení; přezkoumá správnost a úplnost skartačního návrhu, posoudí dokumentární hodnotu vyřazovaných písemností podle stanovených kritérií, schvaluje protokol o skartačním řízení a uděluje souhlas k zničení písemností, které nemají trvalou dokumentární hodnotu archiválií; upozorňuje na nedostatky, které zjistí, a navrhne jejich odstranění, popřípadě uložení příslušné sankce.

[2] Bude-li při archivním zpracování převzatých archiválií zjištěno, že byly kromě archiválií převzaty též písemnosti, které hodnotu archiválií

nemají, budou na podkladě rozhodnutí archivního orgánu dodatečně určeny k zničení; o tom se sepiše protokol.

[3] Archiválie se stává odevzdáním do archivu předmětem archivní péče (§ 15 odst. 1 zákona), ze které se nesmí bez souhlasu archivního orgánu vyjmout.

Oddíl 3

Posuzování písemností mimo skartační řízení

§ 9

Písemnosti organizací jiných než socialistických

Podrobnosti postupu při posuzování trvalé dokumentární hodnoty písemností jako archiválií, které vznikly z činnosti organizací jiných než socialistických, podle kritérií stanovených v § 1 dohodne ministerstvo vnitra s těmito organizacemi.

§ 10

Jiné písemnosti

Mimo skartační řízení se též posuzují podle kritérií stanovených v § 1

- a) písemnosti, jichž má nabýt stát do vlastnictví (§ 7 odst. 2, § 10 odst. 1 zákona),
- b) písemnosti vyvážené z Československé socialistické republiky, lze-li důvodně předpokládat, že jde o archiválie (§ 8 odst. 2 zákona),
- c) písemnosti nalezené,
- d) písemnosti nabídnuté archivu k převzetí do úschovy,
- e) písemnosti, o jejichž posouzení, zda jsou archiválie, požádá jejich vlastník z vlastního podnětu, popřípadě z podnětu archivního orgánu.

Oddíl 4

Ustanovení závěrečná

§ 11

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se vyhláška ministerstva vnitra č. 62/1953 Ú. l., o zásadách pro vyřazování (skartační) písemností.

§ 12

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1975.

Ministr:

Ing. Jung v. r.

³⁾ Ustanovení § 2 odst. 3 zákona České národní rady č. 97/1974 Sb., o archivnictví.

⁴⁾ Ustanovení § 2 odst. 3 zákona České národní rady č. 97/1974 Sb., o archivnictví.

⁵⁾ Nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 153/1971 Sb., o informační soustavě organizací. Směrnice federálního ministerstva vnitra ze dne 23. prosince 1971, čj. SKÚ-207/1971 pro manipulaci a dopravu písemných a jiných materiálů obsahujících skutečnosti tvořící předmět státního, hospodářského a služebního tajemství, oznámené v částce 6 Sbírky zákonů z roku 1972, aj.

Přehled

druhů písemností, které lze zejména považovat za archiválie podle doby vzniku nebo podle obsahu (§ 1 odst. 3 vyhlášky)

Oddíl I

Písemnosti, které lze považovat za archiválie podle doby jejich vzniku

Podle doby vzniku lze považovat za archiválie zejména:

1. písemností vzniklé do roku 1850,
2. písemností z oborů průmyslové a zemědělské výroby, finančního podnikání, jakož i důlního podnikání, včetně patentů na významné vynálezy, vzniklé do roku 1900,
3. fotografické, filmové a zvukové záznamy vzniklé do roku 1920.

Oddíl II

Písemnosti, které lze považovat za archiválie podle jejich obsahu

Podle obsahu lze považovat za archiválie zejména:

jiné než v oddílu I uvedené písemnosti, které výrazným způsobem dokládají strukturu společnosti v jednotlivých fázích jejího vývoje, její vnější uspořádání i vnitřní skladbu, její dobové instituce, život obyvatelstva ve všech oblastech činnosti a na všech sociálních úrovních, rozsah a intenzitu politické, hospodářské i kulturní aktivity jeho jednotlivých skupin, stavů i tříd nebo působení významných osobností.

Za těchto předpokladů jsou archiváliemi:

A. z písemností bez ohledu na historická období

- a) zápisy ze zasedání všech sborových orgánů zákonodárné, vládní i výkonné státní moci (před rokem 1945 i všech obdobných orgánů územní samosprávy) na všech stupních řízení, jakož i právních předchůdců všech těchto orgánů;
- b) písemnosti o vnější i vnitřní organizační struktuře, vedení, správě, činnosti a jejich výsledcích
 1. ústředních a všech jim podřízených orgánů státní správy a jejich předchůdců (před rokem 1945 i územní samosprávy) a všech jejich oblastních i oborových složek,

2. justičních složek všech stupňů i druhů, notářství a prokuratur i jejich předchůdců,
3. národních výborů všech stupňů a jejich výkonných orgánů,
4. hospodářských, rozpočtových a všech ostatních státních organizací řízených, popřípadě spravovaných národními výbory nebo jinými státními orgány a předchůdců těchto organizací,
5. družstevních a společenských organizací včetně jejich podniků a hospodářských zařízení, jakož i jejich předchůdců,
6. všech součástí a zařízení ozbrojených sil a bezpečnostních složek;

c) písemnosti

1. o životních poměrech obyvatelstva v dobových státoprávních a ekonomických podmínkách, zvláště o složení a pohybu obyvatelstva,
2. o plánování rozvoje národního hospodářství, jakož i důležité účetní a statistické výkazy a přehledy,
3. o vývoji a stavu zdravotnictví, sociální péče a úrovně bydlení,
4. o vývoji a stavu vědy a techniky,
5. o vývoji a stavu školství, kultury a umění,
6. o tvorbě právních předpisů včetně jejich neuskutečněných návrhů,
7. o právní úpravě mezinárodních vztahů,
8. povahy majetkoprávní, zvláště o převodu soukromého majetku do společenského vlastnictví,
9. finanční, rozpočtové a účetní povahy,
10. o územním plánování, státních hranicích, hranicích správních obvodů, symbolech státu a o místních názvech a symbolech,
11. o geologických a půdních průzkumech,
12. geodetické a kartografické,
13. o technickém rozvoji, včetně patentů

na významné vynálezy a o dokumentaci staveb,

14. o kulturních památkách, o jejich údržbě, rekonstrukci a ochraně, jakož i o chráněných částech přírody,

15. o životě a díle významných osobností;

B. z písemností charakteristických pro období od 8. května 1945

p í s e m n o s t i

a) o ukazatelích průmyslové a zemědělské výroby, průmyslového, důlního, obchodního, finančního, živnostenského i družstevního podnikání,

b) o politických a sociálních bojích dělnické třídy, jejích organizací, zvláště o činnosti Komunistické strany Československa,

c) o činnosti dalších politických stran a hnutí, spolků a společností, jakož i jejich zájmových složek, církví a náboženských společností,

d) o narůstajících třídních rozporech, národnostních i jiných rozporech (stavovských, rasových, náboženských atd.), vykořisťování dělnictva a ostatních pracujících, o příčinách, průběhu a důsledcích hospodářských konjunktur a krizí, stávek a výluk, o působení domácích i cizích monopolů, koncernů a trustů,

e) o postoji našich národů a jejich představitelů a o chování národnostních skupin v mnichovské krizi a v období jí předcházejícím a za okupace, o domácím i zahraničním odboji a činnosti okupačních orgánů a úřadů, o národní, politické a rasové persekuci, jakož i o ostatních závažných událostech v průběhu první a druhé světové války (zejména vliv Velké říjnové socialistické revoluce, narůstání revolučního hnutí za první světové války aj.);

C. z písemností charakteristických pro období od 9. května 1945

p í s e m n o s t i

a) o obnovení republiky, vzniku a upevňování lidově demokratického zřízení,

b) o likvidaci následků okupace a války, repatriací a reemigrací, národní očistě, osídlování a budování pohraničí a o hospodářské obnově po okupaci,

c) o činnosti politických stran, zvláště Komunistické strany Československa, odborů, ostatních organizací a jejich význačných představitelů,

d) o budování socialistického státu, socialistické ekonomiky, výstavbě socialistické společnosti a o všech s tím souvisejících politických, ekonomických, sociálních i kulturních přeměnách,

e) o vzniku a budování nových orgánů státní moci a správy, justice a prokuratury,

f) o znárodňovacím procesu a socializaci vesnice,

g) o spolupráci se socialistickými státy na úseku politickém, hospodářském, vědeckém a kulturním,

h) o hospodářské spolupráci s ostatními státy a o dalších mezinárodních vztazích,

ch) o společenské a životní úrovni občanů, socialistickém podnikání a budovatelském úsilí našeho lidu,

i) o rozvoji vědy, techniky a kultury,

j) o rozvoji mládežnického hnutí, tělesné výchovy, sportu a jiných zájmových oblastí,

k) o rozvoji socialistického právního řádu, federalizaci státu a změnách z ní vyplývajících.

118

VYHLÁŠKA

ministerstva vnitra České socialistické republiky

ze dne 27. listopadu 1974

o podnikových archivech

Ministerstvo vnitra České socialistické republiky stanoví podle § 31 odst. 1 písm. g) zákona České národní rady č. 97/1974 Sb., o archivnictví (dále jen „zákon“):

§ 1

(1) Organizace, která zřídila podnikový archiv (§ 23 odst. 1 a 2 zákona), je povinna archiv spravovat, tj. zajišťovat jeho činnost po stránce personální, finanční, materiálně technické a investiční, a všestranně rozvíjet jeho činnost.

(2) Organizace může zřídit pobočky svého podnikového archivu pro své nižší organizační složky, vyžaduje-li to naléhavá potřeba, zejména se zřetelem na důležitost archiválií pro činnost nižších organizačních složek nebo se zřetelem na jejich vzdálenost od podnikového archivu.

§ 2

(1) Organizace mohou uzavřít hospodářskou smlouvu, že budou archiválie ukládat do společného archivu (sdružený podnikový archiv), který bude zřízen u jedné z nich. Ke zřízení tohoto archivu je třeba souhlasu ministerstva vnitra České socialistické republiky (dále jen „ministerstvo vnitra“), které při nedodržení uložených podmínek může souhlas odvolat.

(2) V hospodářské smlouvě musí být stanoven způsob úhrady nákladů spojených se zřízením a spravováním sdruženého podnikového archivu a postup při jeho případném rozdělení.

§ 3

(1) Archiválie v podnikových archivech se evidují samostatně a ukládají odděleně od písemností ve spisovnách¹⁾ a v účetních archivech.²⁾

(2) Odevzdá-li organizace určená ministerstvem vnitra podle § 23 odst. 3 zákona archiválie přísluš-

nému archivu, uhradí náklady s tím spojené ze svých prostředků.

§ 4

(1) Jestliže organizace, která spravuje podnikový archiv, je zrušena a nemá právního nástupce, rozhodne ministerstvo vnitra po projednání s orgánem, který zrušení organizace nařídil, popřípadě zrušenou organizaci řídil, v kterém státním archivu nebo archivu národního výboru budou archiválie z podnikového archivu uloženy, popřípadě jak bude naloženo s archiváliemi, jde-li o sdružený podnikový archiv.

(2) Dojde-li k rozdělení organizace, rozhodne se při delimitaci i o podnikovém archivu; k tomu je třeba souhlasu ministerstva vnitra, které též rozhodne o naložení s archiváliemi uloženými v tomto podnikovém archivu, jestliže k dohodě nedojde.

§ 5

(1) Vedoucí (ředitel) organizace pověří vedením podnikového archivu pracovníka organizace způsobilého vykonávat odborné archivní práce (dále jen „vedoucí archivu“).

(2) Funkce vedoucího archivu smí být v organizaci spojena s jinou činností jen výjimečně, pokud jiná činnost neztíží řádný výkon všech prací spojených s vedením podnikového archivu.

(3) Vedoucí archivu řídí činnost podřízených pracovníků podnikového archivu (jeho poboček) a odpovídá za správné uložení, přehlednost a zpracování archiválií. Je povinen zejména

- a) zabezpečovat přejímání, evidování, zpřístupňování a využívání archiválií a jejich všestrannou ochranu;
- b) dbát, aby v organizaci, popřípadě v jejích organizačních složkách byly řádně vyřazovány písemnosti.³⁾

¹⁾ Směrnice federálního ministerstva vnitra ze dne 23. prosince 1971, čj. SKÚ-207/1971 pro manipulaci a dopravu písemných a jiných materiálů obsahujících skutečnosti tvořící předmět státního, hospodářského a služebního tajemství (čl. 78), oznámené v částce 6 Sbírky zákonů z roku 1972.

²⁾ § 39 a násl. nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 153/1971 Sb. („účetní archiv“ je označení účetní spisovny).

³⁾ Vyhláška ministerstva vnitra České socialistické republiky č. 117/1974 Sb., kterou se stanoví kritéria pro posuzování písemností jako archiválií a podrobnosti skartačního řízení.

§ 6

[¹] Na provádění právních předpisů upravujících odbornou archivní činnost podnikových archivů dohlíží ministerstvo vnitra, které navrhuje příslušným orgánům opatření k odstranění zjištěných nedostatků.

[²] Pověření pracovníci ministerstva vnitra, popřípadě pověření pracovníci státních archivů (§ 13 odst. 2 zákona) jsou oprávněni za účelem kontroly stavu podnikových archivů a spisoven vstupovat do prostor, kde jsou umístěny.

§ 7

Organizace, která je povinna zřídit podnikový archiv (§ 23 odst. 1 zákona), zřídí jej nejpozději do

pěti let od svého založení; převezme-li však zcela nebo zčásti archiváře po svém právním předchůdci, zřídí současně podnikový archiv, pokud na ni nebyl převeden podnikový archiv zřízený jejím právním předchůdcem.

§ 8

Zrušuje se vyhláška ministerstva vnitra České socialistické republiky č. 96/1972 Sb., o podnikových archivech.

§ 9

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1975.

Ministr:

Ing. Jung v. r.